

Rolnummer 355
Arrest nr. 13/93 van 18 februari 1993

ARREST

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 19 van het decreet van de Franse Gemeenschap van 16 april 1991 « organisant l'enseignement de promotion sociale » (houdende organisatie van het onderwijs voor sociale promotie), ingesteld door Jean Meunier.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters D. André en F. Debaedts, en de rechters L. De Grève, L.P. Suetens, M. Melchior, P. Martens en Y. de Wasseige, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter D. André,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep*

Bij verzoekschrift van 24 december 1991, naar het Hof gezonden bij op dezelfde dag ter post aangetekende brief en ter griffie ontvangen op 30 december 1991, vordert Jean Meunier, in zijn beweerde hoedanigheid van « inspecteur in het middelbaar onderwijs (en) waarnemend inspecteur-generaal in het onderwijs voor sociale promotie », die woonplaats heeft gekozen ten kantore van Mr. J. Geairain, advocaat, de Praeterestraat 25, 1050 Brussel, de vernietiging van « het decreet van de Franse Gemeenschap van 16 april 1991 'organisant l'enseignement de promotion sociale' (houdende organisatie van het onderwijs voor sociale promotie), inzonderheid artikel 19 », bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 25 juni 1991.

II. *Rechtspleging*

Bij beschikking van 31 december 1991 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was om de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet toe te passen.

Overeenkomstig artikel 76 van bovenvermelde wet is van het beroep kennisgegeven bij op 23 januari 1992 ter post aangetekende brieven, die op 24 januari 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde bijzondere wet voorgeschreven bericht is in het *Belgisch Staatsblad* van 25 januari 1992 bekendgemaakt.

De Franse Gemeenschapsexecutieve, vertegenwoordigd door de Minister van Hoger Onderwijs, Wetenschappelijk Onderzoek en Internationale Betrekkingen, met ambtswoning te 1000 Brussel, Wetstraat 51, heeft bij op 9 maart 1992 ter post aangetekende brief een memorie ingediend.

Overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet is een afschrift van die memorie overgezonden bij op 12 maart 1992 ter post aangetekende brief, die op 13 maart 1992 aan de geadresseerde ter hand is gesteld.

De verzoeker heeft bij op 10 april 1992 ter post aangetekende brief een memorie van antwoord ingediend.

Bij besluit van 15 september 1992 heeft het Hof beslist dat, gelet op de benoeming van J. Wathelet tot voorzitter, rechter Y. de Wasseige hem in de zetel als rechter en verslaggever vervangt.

Voorzitter J. Wathelet is op 20 november 1992 in ruste gesteld.

Bij beschikking van 25 november 1992 is, gelet op de vervanging van voorzitter J. Delva, die verhinderd was, door rechter F. Debaedts, rechter L.P. Suetens aangewezen om de zetel aan te vullen.

Bij beschikking van 25 november 1992 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 22 december 1992.

Van de beschikking is aan de partijen kennisgegeven, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 25 november 1992 ter post aangetekende brieven die op 26 en 30 november en 2 december 1992 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Bij beschikkingen van 25 mei 1992 en 8 december 1992 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 25 december 1992 en 24 juni 1993.

Op de terechtzitting van 22 december 1992 :

- zijn verschenen :
- . Mr. N. Detry, *loco* Mr. J. Geairain, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoeker;
- . Mr. B. Cambier, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsexecutieve;
- hebben de rechters Y. de Wasseige en L. De Grève verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd conform de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *In rechte*

- A -

Het verzoekschrift

A.1.1. De verzoeker toont zijn belang om in rechte te treden aan door aan te voeren dat hij op 14 mei 1980 aangewezen is ter vervanging van inspecteur-generaal Pilloy in diens functie van inspecteur sociale promotie; sindsdien zou hij « beschouwd worden als inspecteur-generaal in het onderwijs voor sociale promotie of, in ieder geval, als waarnemend inspecteur-generaal »; hij zou het met die graad overeenstemmende salaris ontvangen.

Daaruit zou voortvloeien dat hij belang heeft bij de vernietiging van artikel 19, tweede lid, van het decreet in zoverre die bepaling het ondervoorzitterschap van de door het decreet ingestelde Overlegcommissie niet toewijst aan de inspecteur-generaal van het onderwijs voor sociale promotie maar aan « het lid van de inspectie dat als opdracht heeft de groep inspecteurs te begeleiden onder wier bevoegdheid het onderwijs voor sociale promotie ressorteert » : de verzoeker, die op 21 november 1991 tot ondervoorzitter is benoemd, meent dat hij er belang bij heeft « dat de decreets- en verordeningsbepalingen de functie van inspecteur-generaal zoals hij die uitoefent, erkennen en dat zij geen nieuwe functie *sui generis* van 'begeleidend inspecteur' in het leven roepen ».

A.1.2. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 17, §§ 3 en 4, 6 en *bis* van de Grondwet. Volgens de verzoeker bepaalt het koninklijk besluit van 14 december 1976 onder meer dat de inspecteurs-generaal instaan voor de coördinatie van de activiteiten van de inspecteurs. In de verschillende onderwijstypes, behalve in het onderwijs voor sociale promotie, zijn inspecteurs-generaal benoemd en het is noodzakelijk dat zij ook in het onderwijs voor sociale promotie hun taak op zich nemen. Die discriminatie tussen onderwijstypes « zowel op het vlak van de waarborgen voor de kwaliteit van het onderwijs voor de leerlingen als op het vlak van de promotiemogelijkheden voor de personeelsleden » schendt volgens de verzoeker de artikelen 6 en *bis* van de Grondwet.

A.1.3. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van dezelfde grondwetsbepalingen. Aanvoerd dat hij de taken en functie van een inspecteur-generaal in het onderwijs voor sociale promotie uitoefent, weigert de verzoeker, aangezien hij tot ondervoorzitter van de Overlegcommissie is benoemd, te worden bestempeld als « lid van de inspectie die als opdracht heeft de groep inspecteurs te begeleiden onder wier bevoegdheid het onderwijs voor sociale promotie ressorteert » ; aangezien hij dezelfde bevoegdheden heeft als de andere in-

specteurs-generaal in de andere onderwijstypes, acht de verzoeker zich ten opzichte van hen gediscrimineerd zowel wat de toegekende titel betreft als op het vlak van de administratieve en geldelijke gevolgen die daaruit voortvloeien.

A.1.4. In het beschikkend gedeelte vraagt de verzoeker de vernietiging van artikel 19 van het decreet van 16 april 1991.

De memories

A.2.1. De Franse Gemeenschapsexecutieve beklemtoont dat artikel 19, tweede lid, van het decreet, enkel tot doel heeft de samenstelling van een raadgevend orgaan vast te stellen en dat het « geenszins tot doel heeft enig organiek of administratief kader vast te stellen voor het personeel dat met de inspectie van het onderwijs voor sociale promotie is belast », aangelegenheid die niet door die bepaling, maar wel door artikel 120 van hetzelfde decreet wordt geregeld.

A.2.2.a. De Executieve betwist vervolgens de ontvankelijkheid van het door J. Meunier ingestelde beroep; enerzijds voert zij aan dat J. Meunier « noch met vaste benoeming, noch waarnemend een betrekking van inspecteur-generaal bekleedt », die trouwens volgens de Executieve in het huidige kader van het onderwijs voor sociale promotie niet bestaat; anderzijds betoogt zij dat artikel 19, tweede lid, niet uitsluit dat de Executieve een betrekking van inspecteur-generaal in het leven roept ter uitvoering van artikel 120 van het decreet, en dat het niet vooruitloopt op de graad van de bedoelde ambtenaar.

Uit die elementen vloeit volgens de Executieve voort dat artikel 19 « niet van die aard is dat het de belangen zou kunnen aantasten waarop de verzoeker zich in zijn verzoekschrift beroept » en dat het beroep dus niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

A.2.2.b. Ten aanzien van die dubbele exceptie van niet-ontvankelijkheid beroept de verzoeker zich in de eerste plaats op een aantal documenten (administratieve beslissingen, nota's en allerhande briefwisseling) waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk inspecteur-generaal is of, in ieder geval, waarnemend inspecteur-generaal; hij betoogt in dat opzicht dat de Franse Gemeenschapsexecutieve geen elementen tot verwerping van die documenten aanvoert; volgens de verzoeker toont het feit dat hij benoemd is tot ondervoorzitter van de Overlegcommissie overigens aan dat de Franse Gemeenschap de functie van inspecteur-generaal, die hij uitoefent, vervangt door die, *sui generis*, van begeleidend inspecteur.

A.2.3.a. Wat het eerste middel betreft, herinnert de Executieve eraan dat artikel 19, tweede lid, niet tot doel heeft de inspectiedienst van het onderwijs voor sociale promotie te organiseren en niet vooruitloopt op de titel die de inspecteur die met de bedoelde functie zal worden belast, zal hebben; zelfs in de veronderstelling dat die bepaling in die zin kan worden opgevat dat zij de titel van inspecteur-generaal afschaft, betwist de Executieve dat zij op die manier de artikelen 6, *bis* en 17 van de Grondwet zou kunnen schenden; enerzijds worden de bij de koninklijke besluiten van 26 februari 1960 en 14 december 1976 ingevoerde inspectieregeling en de gelijkheid tussen de netten die daaruit voortvloeit, er niet door geraakt; anderzijds zou de autonomie van de Franse Gemeenschap inzake het administratief en geldelijk statuut van de leerkrachten haar toestaan een andere titel dan die van inspecteur-generaal te kiezen voor de inspecteur die het onderwijs voor sociale promotie leidt of begeleidt; tot slot betoogt de Executieve dat er geen graad van inspecteur-generaal in het buitengewoon onderwijs is zonder dat zulks dat inspectiesysteem aantast.

Het eerste middel zou dus feitelijke grondslag missen of, in ieder geval, in rechte falen.

A.2.3.b. Volgens de verzoeker belasten de koninklijke besluiten van 1960 en 1976, die door de Executieve zijn geciteerd, de inspecteurs-generaal met een aantal specifieke taken : « door die functie af te schaffen en ze te herleiden tot een rol van begeleiding » zou de Franse Gemeenschap het onderwijs voor sociale promotie discrimineren ten opzichte van de andere onderwijstypes; op het analoge argument dat uit het buitengewoon onderwijs wordt gehaald, antwoordt de verzoeker dat het bestaan van één discriminatie niet verantwoordt dat een tweede in het leven wordt geroepen, en bovendien dateert het organiek besluit van het inspectiekader in het buitengewoon onderwijs van na het aangevochten decreet.

A.2.4.a. Wat het tweede middel betreft, volgens hetwelk artikel 19 van het decreet de administratieve en geldelijke situatie van de verzoeker wijzigt, herinnert de Franse Gemeenschap eraan dat de artikelen 19 en 120 van

het decreet een verschillend onderwerp hebben; zij betoogt dat in ieder geval de leidinggevende of begeleidende inspecteur in het onderwijs voor sociale promotie rechtmatig een ander geldelijk statuut zou kunnen hebben dan de inspecteur-generaal in het onderwijs met volledig leerplan: volgens de Executieve zou dat enerzijds voortvloeien uit het feit dat de ambtenaren geen verworven rechten hebben inzake het behoud van hun bezoldiging en, anderzijds, uit het feit dat de Gemeenschapsexecutieve bij de uitvoering van artikel 120 van het decreet rekening zou kunnen houden met objectieve verschillen die te maken hebben met de onderwijstypes of de aard van de inrichtende machten.

Het tweede middel zou dus ook feitelijke grondslag missen en/of in rechte falen.

A.2.4.b. Wat zijn tweede middel betreft, antwoordt de verzoeker, enerzijds, dat de ontzegging van de bezoldiging slechts denkbaar is wanneer zij steunt op « een geldige en algemene bepaling » en, anderzijds, dat de Franse Gemeenschap geen bewijs levert voor de objectieve verschillen die een verschillende behandeling van onderwijstypes zouden verantwoorden.

A.2.5. In het beschikkend gedeelte van hun respectieve memories besluit de Executieve tot de niet-ontvankelijkheid, of in ieder geval de ongegrondheid van het beroep, en besluit de verzoeker dat zijn beroep ontvankelijk en gegrond is.

- B -

Onderwerp van het decreet van 16 april 1991

Het decreet van 16 april 1991 organiseert het onderwijs voor sociale promotie in de Franse Gemeenschap.

Titel I (artikelen 1 tot 5) bepaalt het toepassingsgebied van het decreet.

Titel II (artikelen 6 tot 77) is gewijd aan het onderwijs voor sociale promotie, genaamd «van stelsel 1»; die titel, waarin zeven hoofdstukken zijn opgenomen, bevat een hoofdstuk III, waarin een Overlegcommissie voor het onderwijs voor sociale promotie wordt opgericht en waarin de opdracht, de samenstelling en de werkwijze van die commissie zijn uiteengezet.

Titel III (artikelen 78 tot 123) bevat gemeenschappelijke bepalingen voor het onderwijs voor sociale promotie, genaamd « van stelsels 1 en 2 ».

Titel IV (artikelen 124 tot 139) ten slotte bevat een aantal wijzigingen, opheffingen en overgangs- en slotbepalingen.

Omvang van het beroep

B.1. De verzoeker vordert in zijn verzoekschrift « de vernietiging van het decreet van 16 april 1991 van de Franse Gemeenschap houdende organisatie van het onderwijs voor sociale promotie, inzonderheid artikel 19 »; uit de inhoud en het dispositief van het verzoekschrift blijkt evenwel dat enkel artikel 19, tweede lid, van dat decreet in het verzoekschrift is beoogd.

De aangevochten bepaling en de middelen

B.2. Artikel 19 maakt deel uit van Titel II, hoofdstuk III, van het decreet van 16 april 1991; het bepaalt wat volgt :

« De voorzitter is een opperambtenaar van de Algemene Directie waaronder het onderwijs voor sociale promotie ressorteert.

De ondervoorzitter is het lid van de inspectie die (lees : dat) als opdracht heeft de groep inspecteurs te begeleiden onder wier bevoegdheid het onderwijs voor sociale promotie ressorteert.

De voorzitter en de ondervoorzitter worden door de Executieve benoemd. »

B.3. De verzoeker heeft kritiek op het tweede lid in zoverre het het ondervoorzitterschap van de Commissie niet toekent aan een inspecteur-generaal maar aan « het lid van de inspectie dat als opdracht heeft de groep inspecteurs te begeleiden onder wier bevoegdheid het onderwijs voor sociale promotie ressorteert »; op die manier zou artikel 19, tweede lid, van het decreet artikel 17, §§ 3 en 4, en de artikelen 6 en *bis* van de Grondwet schenden in zoverre, enerzijds, het niet-erkennen van een functie van inspecteur-generaal in het onderwijs voor sociale promotie dat onderwijs zou discrimineren ten aanzien van de andere onderwijstypes en in zoverre, anderzijds, de in die bepaling beoogde beperkte opdracht de verzoeker, aan wie het ondervoorzitterschap is toegewezen, zou discrimineren ten aanzien van de inspecteurs-generaal van de andere onderwijstypes, zowel op administratief als op geldelijk vlak.

Wat de ontvankelijkheid betreft

B.4. De Franse Gemeenschapsexecutieve betwist het belang van de verzoeker; zij voert aan, enerzijds, dat hij « noch met vaste benoeming, noch waarnemend een betrekking van inspecteur-generaal bekleedt » en, anderzijds, dat artikel 19, tweede lid, niet vooruitloopt op de graad die, binnen de formatie vastgesteld door de Executieve op basis van artikel 120 van hetzelfde decreet, aan het in artikel 19, tweede lid, bedoelde inspectielid zal worden toegekend.

B.5. Uit het dossier blijkt dat de verzoeker een functie van inspecteur-generaal in het onderwijs voor sociale promotie van de Franse Gemeenschap bekleedt. Het Hof stelt echter vast dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid ook betrekking heeft op de draagwijdte die dient te worden gegeven aan artikel 19, tweede lid, van het decreet van 16 april 1991, zodat het onderzoek van ontvankelijkheid samenvalt met dat over de grond van de zaak.

Ten gronde

B.6.a. Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet blijkt dat artikel 19 als doelstelling heeft, samen met artikel 20, de samenstelling van de Overlegcommissie, alsmede de wijze en de duur van de aanwijzing van haar leden te regelen.

In zoverre artikel 19, tweede lid, het ondervoorzitterschap bewijst « aan het lid van de inspectie dat als opdracht heeft de groep inspecteurs te begeleiden onder wier bevoegdheid het onderwijs voor sociale promotie ressorteert », regelt het niet een element van de formatie van de inspectie in het onderwijs voor sociale promotie en stelt met name niet de graad vast van de ambtenaar die met die begeleidingsopdracht wordt belast.

B.6.b. Die aangelegenheid is immers geregeld bij een andere, niet door het beroep beoogde bepaling van het decreet van 16 april 1991, namelijk artikel 120, eerste lid, dat bepaalt :

« Bij toepassing van artikel 24 van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving, organiseert de Executieve de inspectie van het onderwijs voor sociale promotie in één inspectiedienst voor het secundair en hoger onderwijs met volledig leerplan en voor sociale promotie. »

Daaruit blijkt dat de organisatie van de inspectie in het onderwijs voor sociale promotie, de keuze van de graad of graden die worden toegekend aan de leidinggevende functies, en inzonderheid het al dan niet bestaan van een graad van inspecteur-generaal, evenzeer als het bepalen van de opdrachten voor die functies, krachtens artikel 120, eerste lid, tot de bevoegdheid van de Franse Gemeenschapsexecutieve behoren.

De vraag of, bij de tenuitvoerlegging van die bevoegdheden door de Executieve, de in het

middel beoogde grondwetsbepalingen in acht zijn genomen, valt onder de bevoegdheid van de rechtscolleges die ermee belast zijn de wettigheid van de administratieve handelingen te toetsen.

B.6.c. Uit wat voorafgaat volgt dat het al dan niet bestaan van een functie van inspecteur-generaal in het onderwijs voor sociale promotie in de Franse Gemeenschap, alsook het vaststellen van de opdrachten van die functie, keuzes zijn die niets uit te staan hebben met het onderwerp van artikel 19, tweede lid, van het decreet van 16 april 1991.

De middelen die de verzoeker tegen die bepaling aanvoert, missen feitelijke grondslag.

Om die redenen,

Het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 18 februari 1993.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

D. André